

"Com són diferents els joves d'avui, als del nostre temps!..."

Aquest plany acusador, caigut dels llavis d'un *home fet*, ens havia colpit l'oïda més d'una vegada en l'època esplendorosa i visionària de la nostra joventut.

Avui, de tant en tant, ressona encara el mateix penjament fulminant com un retret de decadència contra les generacions que ens estalonen.

Què hi pot haver de cert en la frase encarcarada i milenària? Si de dia en dia la *humanitat progressa en tots sentits*; si la ciència s'enriqueix més i més amb noves descobertes; si els conceptes socials i polítics mostren noves perspectives a la humana redempció; si veiem esteses a les nostres plantes les formes arcàiques d'il·lògics despotismes, ferides de mort per creacions democràtiques, viva expressió de la voluntat, el dret i la força popular, sense distinció d'estaments—ponderació magnífica de l'ésser col·lectiu;—si en la indústria la intel·ligència ha suplantat la força muscular i el productor ha passat de l'estat de màquina humana al de guaiador mecànic, amb quin fonament, amb quin dret i amb quina raó han estat i poden ésser acusades de decadents les joves promocions de tot

Hi ha una joventut eterna

temps, per alguns esperits incomprensius, eixarreïts o intransigents? Tanca potser aquest blasme, les més de les vegades, un mal contingut sentiment dolorós, una protesta disfressada contra el propi aclofament, motivat pel terrible desgast de les forces físiques—i àdhuc espirituals en la majoria dels casos—que, pas a pas, ens van prenent els anys?

Només els que es senten inferiors, els que ja es donen per vençuts, els que s'immobilitzen ideològicament, com qualsevulla objecte material, els que, d'ésser pensant, es rel'leguen a la trista categoria d'ésser negatiu, poden considerar amb menyspreu la força prepotent i lluminosa de la florida esclatant que en les branques verdes de l'arbre de la vida gronxa odorosa i magnífica amb la prometença generosa d'una fruitada més assaonada i ubèrrima. Només els individualistes recalcitrants, els egòlatres irreductibles, els egoistes insadollables, els incomprensius, poden esguardar la joventut com una força de successió negativa, contrària a iniciacions progressistes, plantejades en una predecessió immediata.

La joventut és sempre l'expressió renovellada dels anhels de la generació que l'ha fos de bell inici en el gresol de llurs aspiracions. Una joventut caduca i embrufida, doncs, revela sempre la caducitat i l'embrutiment de llurs predecessors, dels homes que l'orientaren torçadament per al combat de la superació constant a que la humanitat deu aspirar sempre. Els vells que sense cap raó, acusen la joventut, indirectament s'acusen ells mateixos. Com és plaent, per contra, veure l'home d'anys afanyós de no restar enrera i donant la mà als joves en la marxa continua i mai no interrompuda de la humanitat! Per ell la senectud no existeix, ni com fantasma. La còrpora pot decaure, sota la feixuguesa dels anys, però l'esperit vibra amb ardidesa i reflorix amb els esclats de la nova gènera; camina a la tomba amb el cap alt i l'esguard fit a les llums naturals que l'envolten. Per aquests éssers comprensius — gairebé diríem de selecció—l'ancianitat no existeix; amics de la joventut, viuen també en joventut immarcessible.

Feliç qui és prou gran per a saltar les tanques de l'estacionament infecund i negatiu! Comprendre la joventut, és fer-se eternament jove.—ENRIC LLUELLES